

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

დისციპლინური საქმე №200/17-1

მოსამართლე — მიმართ

დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის თაობაზე

-- -- 2017 წლის 15 ნოემბრის №-- საჩივრის საფუძველზე, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵ მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

წინასწარი შემოწმების შედეგად მომზადებული 2018 წლის 26 ივნისის №--/17 დასკვნა დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ წარდგენილ იქნა საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2018 წლის 08 ოქტომბრის სადისციპლინო სხდომაზე განსახილველად.

1. დისციპლინური დევნის დაწყების საფუძვლიანობის შემოწმება განხორციელდა საჩივარში მითითებულ შემდეგ ფაქტზე:

საჩივრის ავტორი აღნიშნავს, რომ მისი საქმე საქართველოს უზენაეს სასამართლოში შევიდა 2017 წლის 23 თებერვალს და დაეწერა -- საქმეთა პალატის მოსამართლეს -- --, რომელმაც 2017 წლის 19 აპრილის განჩინებით, საქართველოს პრეზიდენტის და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები დასაშვებად ცნო და განჩინებაში მიუთითა, რომ საქმე მნიშვნელოვანია სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის, ასევე მოსამართლე -- -- დანიშნა საქმის განხილვა მხარეთა დასწრების გარეშე.

საჩივრის ავტორი უთითებს, რომ დასაშვებად ცნობის მომენტში, -- -- საპროცესო კოდექსში შესული იყო ცვლილებები და სასამართლო მხოლოდ მაშინ იყო უფლებამოსილი დასაშვებად ეცნო საკასაციო საჩივარი თუ კასატორი დაასაბუთებდა, რომ საქმე მნიშვნელოვანია სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის. თუმცა, როგორც საქართველოს უზენაესი სასამართლოს საქმის წარმოების პროგრამიდან ირკვევა, არც ამ საქმემდე და არც ამ საქმის შემდგომ, მსგავსი ტიპის საქმეებზე საკასაციო საჩივრების დასაშვებად ცნობა არ მომხდარა. საჩივრის ავტორი აქვე უთითებს, რომ საქართველოს უზენაეს სასამართლოს ანალოგიური შინაარსის არაერთი საქმე აქვს დაუშვებლად ცნობილი და მისი განჩინებით არ იდენტიფიცირდებოდა რა ნიშნით იყო მისი საქმე მსგავსი ტიპის საქმეებისგან გამორჩეული.

2. დისციპლინური საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების შედეგად დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დადგენილ იქნა შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

-- -- 2015 წლის 30 ივნისს სარჩელით მიმართა -- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების - საქართველოს პრეზიდენტის, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს, მესამე პირის - საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს მიმართ.

-- -- მოითხოვდა ადმინისტრაციული ხელშეკრულების და საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულების ბათილად ცნობას.

-- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 06 ივლისის განჩინებით, -- -- სარჩელი დასაშვებად იქნა ცნობილი.

-- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 04 მარტის გადაწყვეტილებით, დაკმაყოფილდა -- -- სარჩელი და ბათილად იქნა ცნობილი გასაჩივრებული საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულება და 2009 წლის 11 სექტემბრის ხელშეკრულება -- -- საცხოვრებელი ფართით უზრუნველყოფის ნაწილში.

-- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 04 მარტის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს პრეზიდენტმა (04/05/2016) და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ (03/05/2016).

-- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2016 წლის 27 მაისის განჩინებით, საქართველოს პრეზიდენტისა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს სააპელაციო საჩივრები მიღებულ იქნა განსახილველად.

-- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2016 წლის 06 დეკემბრის განჩინებით, საქართველოს პრეზიდენტისა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების

სამინისტროს სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა -- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 04 მარტის გადაწყვეტილება.

-- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2016 წლის 06 დეკემბრის განჩინება, საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს პრეზიდენტმა (31/01/2017) და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ (01/02/2017).

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის (მოსამართლე - - -) 2017 წლის 23 თებერვლის განჩინებებით, საქართველოს პრეზიდენტისა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები დასაშვებობის შესამოწმებლად მიღებულ იქნა წარმოებაში.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის (თავმჯდომარე, მომხსენებელი - - - -, მოსამართლეები - - -, -- --) 2017 წლის 19 აპრილის განჩინებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებად იქნა მიჩნეული საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს და საქართველოს პრეზიდენტის საკასაციო საჩივრები და საქმის განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

-- -- 2017 წლის 20 ივნისს განცხადებით მიმართა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატას და მნიშვნელოვან საკითხებზე შესაბამისი არგუმენტების წარდგენის მიზნით, მოითხოვა საქმეზე ზეპირი მოსმენის დანიშვნა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატამ (თავმჯდომარე, მომხსენებელი - - - -; მოსამართლეები: -- --, -- --) 2017 წლის 21 ივნისის განჩინებით მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში საქმის გარემოებების გარკვევის მიზნით ზეპირი განხილვის დანიშვნის, ან მხარეთა ზეპირი ახსნა-განმარტების მოსმენის საჭიროება არ იკვეთებოდა და დაადგინა, რომ -- -- განცხადება საქმის ზეპირი განხილვის შესახებ არ უნდა დაკმაყოფილებულიყო.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 სექტემბრის განჩინებით, ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა საქართველოს პრეზიდენტისა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები, გაუქმდა -- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2016 წლის 06 დეკემბრის განჩინება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 სექტემბრის განჩინება მხარეებს (მათ შორის -- --) გაეგზავნა 2017 წლის 17 ოქტომბერს.

-- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 თებერვლის განჩინებით, უცვლელად დარჩა -- საქალაქო სასამართლოს -- საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 04 მარტის გადაწყვეტილება.

-- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 თებერვლის განჩინება, საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს პრეზიდენტმა (04/04/2018) და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ (03/04/2018).

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის (მოსამართლე - - -) 2018 წლის 27 აპრილის განჩინებით, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული საკასაციო საჩივრები -- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 თებერვლის განჩინებაზე.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატამ (თავმჯდომარე, მომხსენებელი - - - -; მოსამართლეები: - - -, - - -) 2018 წლის 11 ივლისის განჩინებით, საქართველოს პრეზიდენტის და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები მიიჩნია დაუშვებლად და უცვლელად დატოვა -- სააპელაციო სასამართლოს -- საქმეთა პალატის 2018 წლის 13 თებერვლის განჩინება.

3. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს. იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს, საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევავსოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, კერძოდ, უნდა შეფასდეს შეიცავს თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს განსახილველ საქმეზე საჩივრის ავტორის მიერ დასახელებული საკითხები.

საქართველოს კონსტიტუციის 84-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. ამავე კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად (2017 წლის 19 აპრილისთვის მოქმედი რედაქცია), საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ საკასაციო საჩივარი დაიშვება, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის 3¹ ნაწილის თანახმად, ამ მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე დასაშვებობის შემოწმების ვადა არ უნდა აღემატებოდეს 3 თვეს.

საქმის მასალების მიხედვით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს -- საქმეთა პალატის (თავმჯდომარე, მომხსენებელი - -- --, მოსამართლეები: -- --, -- --) 2017 წლის 19 აპრილის განჩინებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, დასაშვებად იქნა მიჩნეული საკასაციო საჩივრები და საქმის განხილვა დაიწყო ზეპირი მოსმენის გარეშე. აღნიშნული განჩინება ერთმნიშვნელოვნად წარმოადგენს სასამართლოს მიერ შინაგანი რწმენის საფუძველზე მიღებულ გადაწყვეტილებას, რომლის შეფასებაც დისციპლინური სამართალწარმოების ფარგლებში დაუშვებელია.

4. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ დისციპლინური საქმის გამოკვლევის შედეგად

მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან ბრალეული ჩადენა არ დადასტურდა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სადისციპლინო საკითხზე გადაწყვეტილება მიღებულად ითვლება, თუ მას ფარული კენჭისყრით მხარს დაუჭერს საბჭოს სრული შემადგენლობის არანაკლებ 2/3-ისა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ, დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ საჩივარზე შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების შედეგად მიიჩნია, რომ არ არსებობს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი. შესაბამისად, 2018 წლის 08 ოქტომბრის სადისციპლინო სხდომაზე ჩატარებული ფარული კენჭისყრის შედეგად (სადისციპლინო სხდომაზე დამსწრე იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 13 წევრთაგან 13 ხმით, სრული შემადგენლობის 2/3-ის უმრავლესობა), მიიჩნია, რომ მოსამართლე -- -- მიმართ უნდა შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლით, 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტითა და 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

დისციპლინურ საქმეზე №200/17-1 მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

გიორგი მიქაუტაძე

**საქართველოს იუსტიციის
უმაღლესი საბჭოს მდივანი**